

РЕШЕНИЕ

№ 6138

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 18.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5294** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 вр. чл.19 ал.2 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на Н. С., [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], вх.А,ет.1,ап.2,моб.тел: [ЕГН] срещу РА № Р-2222102001726-091-001/30.01.2023г. издаден от Д. И. – началник сектор ревизии при ТД на НАП – П., в качеството му на орган, възложил ревизията и Д. С. – главен инспектор по приходите – главен инспектор по приходите в ТД на НАП - П., в качеството и на ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 481 от 18.04.2023г. на директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с който по отношение на жалбоподателката и в качеството и на управител на „ПРИНТАКАР“ ЕООД по основание чл.19 ал.2 от ДОПК е ангажирана отговорност за публични задължения в размер общо на 145 420,14лв. по ЗДФЛ,ЗДДС,ЗКПО,КСО и ЗЗО.

Твърди се, че оспорваният РА е неправилен, необоснован и постановен в нарушение на материалния закон, при липса на кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране отговорността по чл.19 ал.2 ДОПК. И по-конкретно:

Относно сумите 131 639,51лв. за 2019г. и 11 128,26лв. за 2020г. посочени като скрито разпределение на печалбата:

В периода от 01.01.2019г. до м.октомври 2019г./респ. ноември когато се подават данъчни декларации/ дружеството е плащало редовно задълженията си за

данъци и осигурителни вноски, поради което не е възможно да са и известни несъществуващи факти, поради което е изключено и наличието на недобросъвестност в действията и. Винаги е управлявала с грижа дружествените работи, като пред 2019г. е върнала ползваните като заем и служебен аванс 20 000лв. и е осигурила възстановяване на заем на свързаното с нея лице Ч. П. в размер на 27 423лв./надплатил с 5 523лв повече от ползваният заем в размер на 21 9000лв. за 2019г., а през 2020г. е върнал 3000лв. при взет заем от 550лв./.

Твърди също така, че не е подписвала и подавала декларации за задължителни осигурителни вноски в през целият период като управител на дружеството в т.ч. и в края на 2019г. и следващите, когато дружеството изпада в затруднение. Всички декларации са подписвани с КЕП и подавани от „Алекс Консултинг“ ООД – упълномощено лице пред НАП, поради което и не може да се счита, че действията на фирмата за счетоводно обслужване са действия на управителя. ЗСч изисква управителя да организира счетоводството а не да го извършва лично, като се позовава на ЗЗД с твърдението, че действията на пълномощника не могат да се считат за лични действия на упълномощителя. Твърди, че ГФО за 2019г. е съставен от счетоводителя М. И. и е внесен от нея с КЕП през м.септември 2020/с оглед промяна сроковете съобразно ЗМДВИП/, като е подписан от нея едва преди внасянето му същия месец.

Като следствие – ревизиращите органи не са ангажирали никакви доказателства за недобросъвестност от нейна страна.

Относно неправилното определяне на сумите за 2019г. и 2020г. като дивидент от скрито разпределение на печалба твърди, че в РА и РД не е посочено в чия полза и съответно към кои свързани лица са разпределени сумите, като посоченото закупуване на самолетни билети, хотелски резервации, лекарства предполагат свързаност с конкретно име и проследяемост на лицата в чиято полза са извършени съответните разходи, респ. твърденията в РА и РД почиват на предположения, което е недопустимо.

На следващо място твърди, че не е установена по безспорен начин причинната връзка между изразходваните средства и невъзможността за плащане задължения на „Принтакар“ ЕООД, като жалбоподателката, в качеството си на управител заявява, че наличностите в банковата сметка на дружеството са динамична величина, която се променя често в рамките дори на един ден, поради постоянните приходи от клиенти и разходи за материали, режимни, наеми, заплати, както и, че работата е свързана с взаимна задължияност между търговците в страната забавяне на плащания, временни затруднения, т.е. временни преодолими явления. Като в случая пандемията „Ковид 19“ и локдауна в началото на 2020г. не са позволили фирмата да преодолее затрудненията и да плати, макар и със забава публичните си задължения.

Относно сумата 154 202,62лв:

Твърди, че сумата е за извършени от дружеството към „4040 Т.“ ЕООД доставки на стоки и услуги по конкретно посочени фактури в които са включени и тези за продажба на ДМА в размер на 55 800лв., а към настоящият момент не са платени само 3бр посочени фактури, едната от които е неточно и неясно описана.

Твърди, че не съществува основание сделките за продажба на активи и услуги да се квалифицират като безвъзмездно отчуждаване на имущество или скрито

разпределение на печалбата към свързано лице. А., че като управител не е предприела действие по събиране на сумите е в противоречие с твърдението, че ДМА са отчуждени безвъзмездно, като от друга страна – неупражняването на право по договор да се търси изпълнение не е основание да се отрече възникването на насрещното задължение и да се отрече възмездността на договора. На трето място твърди, че към периода на ревизията и към днешна дата погасителната давност не е изтекла, трите фактури не са сторнирани и въз основа на тях могат да се упражняват действия по събиране на сумите по съдебен ред.

Като продължение оспорва и констатацията в решението на дирекция ОДОП, че за плащането са издадени касови бележки с една и съща дата, за един и същи клиент, като сумата е отчетена със закъснение. С възражението си твърди, че ЗОПБ поставя праг от 10 000 лв при плащане в брой но по уговорена парична престация, а не забранява плащането в брой в един ден на множество парични престации по различни договори и фактури, касовият апарат е свързан с НАП и данни по него не могат да се оспорват. Успоредно с това твърди, че аргументът „дори да е имало действително плащане, управителят не ги е внесъл в касата“ се основава на констатацията относно начина на осчетоводяване на сумите, а не от извършено разпореждане със средствата, като осчетоводяването се извършва от дружеството за счетоводно обслужване. За начина за осчетоводяване жалбоподателката е разбрала едва от ревизионния доклад, като НАП не ангажира доказателства относно това, че сумите са постъпили при нея или при свързано с нея лице, като в РА се твърди, че имуществото е отчуждено безвъзмездно а не, че има касова наличност. Неоснователно е, според нея, твърдението, че сделките са между свързани лица, тъй като те не са свързани между нея и синът и а е между двете дружества – „Принтакар“ ЕООД и „4040 Т.“ ЕООД/на които съответно тя и синът и са управители/, като двете дружества не са свързани лица по смисъла на пар.1 т.3 от ДР на ДОПК.

Относно твърдяното разпределение на дивидент през 2021г. в размер на 73 482,11 лв.:

Твърди, че разпределянето на печалбата в дружество с ограничена отговорност се извършва с решение на ОС, респ. едноличния собственик на капитала, като тя в качеството си на едноличен собственик на капитала не е приемала решение за разпределение на печалбата и в тази връзка е извършено сторниране на счетоводните статии на 31.12.2021г. Справката-декларация за разпределение на печалбата е подадена от счетоводното дружество, а във връзка със сторнирането – същото е подало корегираща декларация, поради това, че корегиращата декларация не е приета, с молба на „Принтакар“ ЕООД от 15.07.2022г. до ТД на НАП – офис Център е поискано заличаване на декларацията поради техническа грешка, като по молбата не е налице произнасяне. Твърди, че не е получавала сумата посочена като разпределен дивидент нито изцяло, нито частично, поради което не е налице основание за ангажиране отговорността и за посочената сума.

В заключение твърди, че необходимо условие за предприемане действие по принудително изпълнение спрямо управителите е такива да не могат да бъдат реализирани спрямо юридическото лице, т.е. да не могат да бъдат събрани задълженията от дружеството, като главен длъжник. В случая жалбоподателя твърди,

че липсата на навременни действия от страна на приходната администрация за събиране задълженията не са предприети, поради което изводите на ревизиращият екип за връзка между поведението на управителя по отчуждаване на имоти бързвъзмездно или извършване плащания и събираемост на дълга са дискредитирани.

С оглед изложеното претендира отмяна на оспорваният ревизионен акт.

Ответната страна – директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП не представя писмен отговор по жалбата. В рамките на проведеното открито съдебно заседание изразява становище за неоснователност и моли оспорването да бъде отхвърлено.

При проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните, предмета на служебна проверка и установените факти и обстоятелства, съдът съобрази:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221022001726-020-001 от 07.04.2022г., връчена на 11.04.2022 г. за ангажиране на отговорност на Н. С. по чл. 19 от ДОПК относно задължения на „ПРИНТАКАР“ ЕООД за корпоративен данък за периодите от 01.01.2019 г. до 31.01.2023 г., данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от 01.01.2019 г. до 31.03.2020 г., за ДДС за периодите от 01.10.2019 г. до 30.11.2021 г., за вноски за ДОО за осигурители за периодите от 01.10.2019 г. до 16.02.2022 г., вноски за здравно осигуряване за осигурители за периодите от 01.11.2019 г. до 31.03.2020 г. и за вноски за УПФ за осигурители за периодите от 01.11.2019 г. до 31.03.2020 г. Със ЗИЗВР №Р-22221022001726-020-002 от 26.04.2022 г. в обхвата на ревизията е включен ангажирането на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ПРИНТАКАР“ ЕООД за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.10.2021 г. до 31.12.2021 г. Срокът за приключване на ревизията е продължен до 09.09.2022 г. със ЗИЗВР №Р-22221022001726-020-003 от 11.07.2022 г. На основание чл. 34, ал. 1, т. 1 и т. 5 от ДОПК, ревизионното производство е спирано със Заповеди №Р-22221022001726-023-00от 12.07.2022г. и №Р 22221022001726-023-002 от 13.09.2022 г. Възобновено е със заповеди № Р-22221022001726-143-00от 22.07.2022г. и № Р-22221022001726-143-002 от 14.12.2022г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221022001726-092-001/04.01.2023 г. Срещу него не е подадено писмено възражение, като ревизионното производство е приключило с процесно оспореният РА.

В хода на проверката е извършено събиране и анализ на доказателства, като са връчени ИПДПОЗЛ а в отговор, са представени част от изискваните доказателства, в

това число декларация за разкриване на банкова тайна. Извършена е проверка в информационната система „Регистър на банковите сметки и сейфове“ на БНБ, като на основание чл. 37, ал. 1 и чл. 49 от ДОПК с Протокол №1431844/04.07.2022 г. към ревизионното производство е приобщена справка за банкови и платежни сметки, както и банкови сейфове, ползвани от жалбоподателката и „ПРИНТАКАР“ ЕООД. Изпратени са искания до търговските банки „БАНКА ДСК“ ЕАД, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА Б. АД, „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, в които ревизираното лице и дружеството са били титуляри на банкови сметки. Данните от получените отговори са анализирани в ревизионния доклад. До „ПРИНТАКАР“ ЕООД е изготвено ИПДПОТЛ №Р-22221022001726-041-004/ 07.09.2022г.,с което са изискани счетоводни справки за движение по сметките за отчитане паричните средства в брой и в банка за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., в т.ч.: първични счетоводни и търговски, както и счетоводни справки. В отговор са получени документи, подробно описани в РД, като е отбелязано е, че не са представени изисканите доказателства, относно получени и/или предоставени заеми от Н. С. на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, документи за допълнителни парични вноски, решения на едноличния собственик на капитала и други документи, удостоверяващи предоставянето / връщането на парични вноски и получени дивиденди.

С Протоколи №163902/02.09.2022 г. и №1637809/20.12.2022 г. са приобщени справки от информационния масив на НАП и от Търговския регистър на Агенция по вписванията за Н. С. и „ПРИНТАКАР“ ЕООД, в това число касаещи имущественото състояние на лицата. Приобщени са доказателства, събрани в хода на извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, приключила с издаването на Протокол №П-22221021170382-073-001/31.03.2022 г. Органите по приходите са извършили проверка на оригиналните счетоводни и търговски документи в офиса на „АЛЕКС КОНСУЛТИНГ“ ООД с ЕИК[ЕИК], осигуряващо счетоводното обслужване на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, документирано с Протоколи №1637807/19.12.2022 г. и №1637808/20.12.2022 г.

През ревизираните периоди дружеството е осъществявало рекламна дейност включваща рекламни надписи, брендиране, изработване на надписи от фолио и печат на фолио, изработка и дизайн на онлайн магазини и др. - в наети производствени помещения в [населено място]. Дейността е осъществявана чрез наети по трудов договор лица, като всички трудови договори са прекратени през м. 03.2020 г. Чрез счетоводителя на „ПРИНТАКАР“ ЕООД от управителя на дружеството са подавани в срок справки-декларация по ЗДДС за периода от м. 10.2019 г. до м. 11.2021 г.; ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. и 2020 г.; декларация обр. 1 и обр. 6 за периода от м. 10.2019 г. до м. 03.2020 г.; декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО за периода 01.10.2021 г. до 31.12.2021 г. С подадените данни са декларирани данъци и задължителни осигурителни вноски, които не са внесени от „ПРИНТАКАР“ ЕООД.

След анализ на представените банкови извлечения за движението на парични средства е установено,че от банковата сметка на дружеството [банкова сметка] в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД са нареждани преводи към Н. С. на 05.03.2019 г. в размер 1 000,00 лв.,както и към нейният син Ч. Х. П. - с основание „заем“ за 2019 г. общо в размер на 21 900,00 лв. и за 2020 г. в размер на 550,00 лв. Съответно

получените средства от това лице чрез вноска на каса и основание „връщане на заем“ са през 2019 г. в размер на 27 423,00 лв. и през 2020 г. в размер на 3 000,00 лв. Нареджани са преводи с основание на теглената сума от банкова сметка на дружеството „АТМ, операция с карта“, „плащания на ПОС“ към дружества и др. При анализ на наредените преводи е установено, че са трансферирани различни суми към доставчици за заплащане на лични разходи на управителя С.. За 2019 г. наредените преводи са общо в размер на 135 639,51 лв., а за 2020 г. са общо в размер на 13 132,90 лв. През 2019 г. по сметката има получени преводи общо в размер на 20 000.00 лв., с основание „възстановяване на заем“ от Н. С. в размер на 15 000,00 лв. и с основание „захранване“ в размер на 5 000.00 лв. През 2020 г. са получени преводи общо в размер на 104,66 лв. с основание „ПОС“ с контрагент Н. и Н..

От анализа на счетоводните справки на дружеството е установено, че плащанията са осчетоводени по дебита на сметка 498/1 „Други дебитори“, партида Н. С. и кредита на сметка 503/1 „Разплащателна сметка в лева“ с основание „служебен аванс“. Плащания към доставчици, за лични разходи на Н. С. са осчетоводени също по дебит на с/ка 401/1 „Доставчици в лева“ и по кредита на с/ка 503/1, като след това с/ка 401/1 е кредитирана срещу дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., като основанията са различни: лекарства, хотелско настаняване, самолетни билети, годишна такса, застраховки, служебен аванс и др.

След анализ на представените банкови извлечения и счетоводни документи е органично по приходите са установили, че:

През 2019 г. са осчетоводени общо 135 639,51 лв. по дебит на с/ка 498/1 „Други дебитори в левове“, партида 20 Н. С., от които по кредит на с/ка 503/1- Разплащателна сметка в левове, У. сума в размер на 83 283,10 лв. и по кредит на с/ка 401/1 -Доставчици в лева сума в размер на 52 356,41 лв. През 2019 г. по дебит на с/ка 503/1-Разплащателна сметка в левове, У. и кредит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С. е осчетоводена сума в размер на 15 000,00 лв. на 03.06.2019 г. с основание „възстановяване заем Н. С.“ и сума в размер на 5 000,00 лв. на 15.07.2019 г. с основание „върнат служебен аванс“. На 12.07.2019 г. е осчетоводена сума в размер на 5 000,00 лв. по дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С. кредит на с/ка 503/1 с основание „служебен аванс“. Според дневник на сметка 498/1, партида 20 Н. С. за 2019 г. сметката е с начално дебитно салдо в размер на 15 448,92 лв. и крайно дебитно салдо в размер на 131 088,43 лв. Установено е, че на 05.03.2019 г. от банковата сметка на дружеството са наредени 1000,00 лв. към лична банкова сметка на Н. С.. Същите са осчетоводени като предоставен заем на Ч. П. по дебит на с/ка /ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 26 Ч. П. и кредит на с/ка 503/1-Разплащателна сметка в левове, У. с основание „заем“.

През 2020 г. са осчетоводени общо 13 132,90 лв. по дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., от които по кредит на с/ка 503/1— Разплащателна сметка в левове, У. сума в размер на 6 950.62 лв. и по кредит на с/ка 401/1 -Доставчици в лева сума в размер па 6 182.28 лв. През 2020 г. по дебит на с/ка 503/1- Разплащателна сметка в левове, У. и кредит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С. е осчетоводена сума в размер на 104,66 лв. на 01.06.2019 г. с

основание „върнат служебен аванс“. На 01.06.2020 г. е осчетоводена сума в размер на 104,66 лв. по дебит на с/ка 498/1, партида 20 Н. С. и кредит на с/ка 503/1 с основание „служебен аванс“. По дебит на с/ка 501 е осчетоводена сума в размер на 1 900,00 лв. срещу кредит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., като основанието е върнат служебен аванс. Съгласно дневник на сметка 498/1, партида 20 Н. С. за 2020 г. сметката е с начално дебитно салдо в размер на 131 088,43 лв. и крайно дебитно салдо в размер на 75 092,01 лв.

През 2021 г. са осчетоводени общо 147 394,29 лв. по дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., от които по кредит на с/ка 411/1- Клиенти в лева сума в размер на 146 902,62 лв. и по кредит на с/ка 401/1 -Доставчици в лева сума в размер на 491,67 лв. Установено е, че по с/ка 5031 няма движение през 2021 г. По дебитна с/ка 501 е осчетоводена сума в размер на 1 700,00 лв. срещу кредит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., като основанието е върнат служебен аванс. Видно от дневник на сметка 498/1, партида 20 Н. С. за 2021 г. сметката е с начално дебитно салдо в размер на 75 092,01 лв. и крайно дебитно салдо в размер на 198 866,71 лв.

Констатирано е, че осчетоводените суми в размер на 146 902,62 лв., по дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С. и кредит на с/ка 411/1— Клиенти в лева, са по фактури за продажба на ДМА, издадени на клиент „4040 Т.“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], чийто управител и едноличен собственик на капитала е синът на ревизираното лице - Ч. Х. П..

За 2021 г. не са установени получени суми от клиенти по банковата сметка и касата на дружеството. Посочено е, че от страна на „ПРИНТАКАР“ ЕООД и управителят Н. С. не са предприети действия за събиране на вземанията от клиенти, в т. ч. от „4040 Т.“ ЕООД в размер на 146 902,62 лв. При ревизията не са предоставени документи - договори, споразумения и др. във връзка със счетоводни записи по дебит на с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С. и кредит на с/ка 411/1- Клиенти в лева, клиент „4040 Т.“ ЕООД.

В обобщение на гореизложеното ревизиращите са формирали извод, че Н. С. е извършила плащания в пари от имуществото на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент през 2019 г. общо в размер на 131 639,51 лв. и през 2020 г. общо в размер на 11 128,26 лв., а през 2021 г. е отписала/ погасила дължими вземания от клиенти за сметка на „ПРИНТАКАР“ ЕООД в размер на 145 202,62 лв. При извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че за ревизираното лице са подавани Справка по чл. 73, ал.1 от ЗДДФЛ за изплатени суми за 2020 и 2021 г, според които Н. С. има получени доходи от дивиденти и ликвидационни дялове в полза на физически лица по чл.38, ал.1 от ЗДДФЛ, в това число през 2021 г. от „ПРИНТАКАР“ ЕООД в размер на 73 482,20 лв., върху които е удържан данък в размер на 3 674,11 лв.

В ревизионния доклад /стр. 24 и 25/, таблично са представени вид декларираните данъчни и осигурителни задължения на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, с входящ номер на

декларация, период, и размер на съответното задължение:

- за ДДС за отделните данъчни периоди от м. 10.2019 г. до м. 11.2021 г. общо в размер на 104,902,80 лв.; - за корпоративен данък по подадени ГДД за 2019 г. и 2020 г. общо в размер на 3 805,58 лв.; -за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове за 2021 г. в размер на 3 674,11 лв.; - за данък върху доходите от трудови правоотношения за периода от м. 10.2019 г. до м. 03.2020 г. общо в размер на 2 341,92 лв.; -за осигурителни вноски за ДОО за периода от м. 11.2019 г. до м. 03.2020 г. общо в размер на 5 117,82 лв.; -за осигурителни вноски за 30 за периода от м. 11.2019 г. до м. 03.2020 г. общо в размер на 2 083,64 лв.;- за осигурителни вноски за УПФ за периода от м. 11.2019 г. до м. 03.2020 г. общо в размер на 1 327,02 лв.

Установено е и е безспорно между страните,че посочените задължения не са внесени в Републиканския бюджет.

На тази база и на първо място, ревизионните органи са анализирали на имущественото състояние на „ПРИНТАКАР“ ЕООД.

От предоставените систематични счетоводни регистри - оборотни ведомости и главни книги за периода 2019 г., 2020 г. и 2021 г. на „ПРИНТАКАР“ ЕООД е установено, че дружеството е имало заведени ДМА. Същевременно и при приключване на ревизията е установено, че „ПРИНТАКАР“ ЕООД не притежава недвижими имоти и превозни средства, дружеството има регистриран ЕКАФП. Към 31.12.2021 г. дружеството е имало парични средства в брой в размер на 160,52 лв., недостатъчни да покрият задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.

На тази база органите по приходите са приели, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, тъй като ревизираното лице притежава качеството „управител“ или „член на орган на управление“ на задължено, по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, лице. Същата е извършила недобросъвестно плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото юридическо лице по чл. 14, т. 1 или т. 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент. Отчуждило е имущество на дружеството безвъзмездно, вследствие на което имуществото на „ПРИНТАКАР“ ЕООД е намаляло. Прието е и наличие на причинно-следствената връзка между извършените плащания или отчуждаване/намаляване на имуществото на дружеството и несъбираемостта на задълженията, т.е. действията на Н. С. са довели до невъзможност за плащане на дължимите от задълженото лице, по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, данъци и осигурителни вноски.

При така установената фактическа обстановка издателите на ревизионния акт са преценили, че е налице недобросъвестно поведение от нейна страна, изразяващо се в целенасочено непогасяване на задълженията на дружеството и препятстване на тяхното принудително събиране, което предполага ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК.

В ревизионния акт е посочено, че недобросъвестността следва от факта, че тя, в качеството си на управител безспорно е знаела за данъчните задължения на дружеството от датата на възникването им, тъй като те са били декларирани именно

от нея; пак в качеството си на управител е извършвала плащания в пари от имуществото на задълженото лице, представляващо скрито разпределение на печалбата или дивидент. Жалбоподателката е отчуждила имущество на предприятието, което се потвърждава от публикуваните ГФО на дружеството в търговския регистър, както и от счетоводните регистри на „ПРИНТАКАР“ ЕООД.

Според ревизиращите жалбоподателката е отчуждила имущество на „П.“ ЕООД, като в периода от 04.01.2019 г. до 31.12.2020 г. е извършила плащания на пари общо в размер на 320 512,64 лв. от имуществото на дружеството, представляващи скрито разпределение на печалбата.

Така, на основание чл. 21, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 19, ал. 2 от ДОПК, на жалбоподателката е ангажирана отговорност в размер на декларираните и непогасени задължения на дружеството, ведно със съответните лихви: за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения в размер на 2 341,92 лв. и лихви в размер на 705,50 лв.; за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица по ЗДДФЛ в размер на 3 674.11 лв. и лихви в размер на 375,87 лв.; за данък ДДС в размер на 104 902,80 лв. и лихви в размер на 17 558,90 лв.; за корпоративен данък в размер на 3 805,58 лв. и лихви в размер на 950,02 лв.; за задължителни осигурителни вноски фонд ДОО за осигурители в размер на 5 117,82 лв. и лихви 1 595,19 лв.; за фонд УПФ в размер на 1 327,02 лв. и лихви 358,16 лв. и за здравни осигуровки в размер на 2 083,64 лв. и лихви 623,63 лв.

С оглед твърденията на страните, предмета на служебна проверка и фактите в производството, съдът съобрази и приема:

Процесният акт е постановен от компетентен орган, в изискуемата законова форма, като при постановяването му не е допуснато нарушение на производствените правила. Всички събрани в ревизионното доказателства са надлежно протоколирани и приобщени, като е осигурена възможността на ревизираното лице да представи доказателства и да ангажира възражения срещу предварителните констатации в РД. Относно съответствието на акта с материалният закон, съдът съобрази:

Отговорността по 19 ДОПК представлява особен вид лична отговорност за управителя на юридическото лице – главен длъжник по смисъла на чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК. Тази отговорност не е за носителя на задълженията за данъци и /или осигурителни вноски по влязъл в сила ревизионен акт или по подадени данъчни декларации и/или декларации за вноските, а е субсидиарна, тъй като с нея се ангажира отговорност на трето лице за задълженията за данъци и/или осигурителни вноски на юридическо лице. Това означава, че следва да е налице връзка между ангажираната отговорност на третото лице – управител/изпълнителен директор и юридическото лице, носител на задължение за данъци и/или осигурителни вноски. Изрично и с тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. дело № 7/2019 г. на ОСС на ВАС е прието, че отговорността по чл. 19 ДОПК е лична и субсидиарна за трето лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 2 ДОПК субектът на отговорността, отговаря, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което

имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло, като отговорността е до размера на намалялото имущество и поради тази причина не са събрани задължения за данъци и/или осигурителни вноски на главния длъжник.

Т.е. следва да се приеме, че фактическият състав, пораждащ отговорността, включва недобросъвестно поведение на третото лице, невъзможност да бъдат събрани задълженията за данъци и осигурителни вноски на юридическото лице и наличието на причинно-следствена връзка между тях...А като предварителна проверка за наличието на предпоставки за ангажиране отговорността следва да е налице несъмнено установена невъзможност на задълженото юридическо лице за покрие задълженията си,като те от своя страна също следва да се установени и доказани по вид, размер и основание.

В настоящият спор е категорично установено, че жалбоподателката е била управител на дружеството през посоченият период. В случая от страна на органите по приходите са предприети действия за събиране на публичните вземания от самото задължено юридическо лице в съответствие с чл. 20 от ДОПК. Така безспорно е установена невъзможността на самото юридическо лице да изплати публичните си задължения, като това обстоятелство не се оспорва и от страна на жалбоподателката. Всъщност, органите по приходите са предприети действия за събиране на публичните вземания от самото задължено юридическо лице в съответствие с чл. 20 от ДОПК /образувано изпълнително дело/, но дългът на дружеството е квалифициран като несъбираем, въпреки предприетите действия по принудително събиране. Със служебна бележка изх. №531-11/01.04.2022 гот ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“, на органите по приходите е изпратена справка изх. №С220022-134-0001945/29.03.2022 г. за проучено имуществено състояние на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, ведно с попълнен въпросник по образец. Ревизиращите са уведомени, че са предприети действия по принудително обезпечаване на вземанията по реда на чл. 121 от ДОПК на „ПРИНТАКАР“ ЕООД, като дружеството няма налични авоари по банкови сметки не притежава и имущество, с което да се обезпечат вземанията на дружеството и дългът е необезпечен. Посоченото обстоятелство, съдът също приема за установено,още повече – при липса на възражение.

Така при несъмнена установеност за невъзможността на дружеството да погаси задълженията си, както и при доказано предприети действия за събиране публичните задължения от юридическото лице, следва да се осъществи проверка дали са налице основания за ангажиране субсидиарната отговорност на управителя на дружеството.

По отношение на твърдението, че няма приложени доказателства за размера на претендираната отговорност, следва да се уточни, че задълженията са установени по основание и размер, въз основа на декларирани от лицето данни, като срокът за

плащане на задълженията е определен от съответния материален закон.

Съгласно §1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО, скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от лицето дейност, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да било форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, б. „а“ и „б“. В тази връзка налице е и втората предпоставка на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно, че жалбоподателката /в качеството ѝ на управител на дружеството/, е извършила плащания от имуществото на това лице, представляващи скрито разпределение на печалбата.

В случая, от получените данни за банковите сметки на дружеството е установено, че са нареждани суми към други юридически лица чрез „АТМ, операция с карта и „плащания на ПОС“ за заплащане на лични разходи на управителя, в т.ч. лекарства, хотелско настаняване, самолетни билети, годишна такса, застраховки, плащане на такса към частно училище, които разходи жалбоподателят по никакъв начин не съотнася към осъществяваната от дружеството дейност. Всъщност, в качеството си управител на дружеството, не просто отговорен, но и мотивиран да осъществява дружествената търговска политика, г-жа С. би могла и следва в съответствие с вменената и доказателствена тежест да обоснове връзка между дейността на дружеството и посочените разходи. Видно от данните по делото обаче такава връзка не се установява. Напротив, предвид естеството на разходите са налице основания да се приеме, че същите са в лична полза и от строго личен характер. В този смисъл напълно неоснователно се явява възражението на жалбоподателката, че не е установено с пълна проследяемост в полза на кои лица са осъществени разходите. Всъщност чрез приложените в РД извадки се установява самото осъществяване на разхода, а то всъщност не се и отрича от оспорващият. Оттук насетне именно в доказателствена тежест на жалбоподателя е да обоснове връзка на разхода с осъществявана от дружеството дейност, която доказателствена тежест още повече се подчертава от строго личния характер на част от разходите – лекарства, застраховки, частно училище, хотелско настаняване и прочее...

При анализ да събраните доказателства, настоящият съдебен състав приема, също така за необосновано възражението на жалбоподателката, че не са взети предвид върнатите от нея суми при формиране на задълженията за отделните периоди. Всъщност, при постановяване процесният РА са отчетени възстановените от нея суми по предоставени заеми, по с/ка 498/1 - Други дебитори в левове, партида 20 Н. С., в т.ч. и за периода от 04.01.2019 г. до 31.12.2019 г. Н. С., като управител на „ПРИНТАКАР“ ЕООД е извършила плащания в пари от имуществото на дружеството на стойност в размер на 131 639,51 лв., като от общо осчетоводените 135 639,51 лв. са извадени върнатите и отчетените като заем суми в размер на 5 000,00 лв. и в размер на 1 000,00 лв. По същият начин за периода от 06.01.2020 г. до 31.12.2020 г. във връзка с извършените от жалбоподателката плащания в пари от имуществото на дружеството - от общо осчетоводените 13 132,92 лв. са извадени върнатите от жалбоподателката и отчетените като заем суми в размер на 104,66 лв. и 1 900,0 лв. Всъщност и за двата периода други данни за върнати суми от страна на жалбоподателката липсват поради

което и твърдението и се явява неоснователно.

Относно възражението, че действията на счетоводителя на дружеството не могат да се считат за лични действия на управителя, в т.ч. действията по подаване на данъчни декларации, подаване на ГФО и прочее, следва да се отбележи:

По силата на чл.16 ал.1 ЗСч ръководителят на предприятието/какъвто се явява управителят/, редом с другото, отговаря и за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, изисквани по този закон/арг. т.4 на чл.16 ал.1 ЗСч/. В този смисъл възраженията на жалбоподателят, че не е знаел за задълженията на дружеството, тъй като са били декларирани от упълномощен от него представител, понеже счетоводно обслужване на дружеството е било възложено на друго дружество, се явява напълно неоснователни. По силата на посочената норма ръководителят на предприятието носи пряка отговорност за съставянето, съдържанието и публикуването на финансовите отчети и на годишните доклади, като факта, че осъществяването на конкретни дейности необходими при изпълнение на законови задължения на дружеството са възложени на външно лице със съответната експретиза, не дерогира по никакъв начин визираната отговорност. В този смисъл отговорността на управителя е лична и обхваща както пряко извършените от него действия, така и действията извършени от пълномощника му/какъв жалбоподателката начина счетоводното дружество/.

Макар изпълнението на публично-правното задължение във връзка с отношенията между данъчно задължено лице и държавата да не стои на плоскостта на гражданското право, то и от тази гледна точка възраженията на жалбоподателя се явяват неоснователни, тъй като дори да приравним счетоводното обслужване на действие по пълномощие, следва да се приеме, че е налице специфичната правна фигура на пряко възникване на последиците за представлявания. Счетоводителят, като пълномощник осъществява действие от чуждо име и за чужда сметка, поради което и отговорността от последствията настъпва за упълномощителя/арг.чл.36 ЗЗД/. В това се изразява и общата отговорност на управителя, като упълномощител при възлагане дейността по счетоводно обслужване на трето лице-пълномощник. Приложимият ЗЗД, на който се позовава г-жа С. в жалбата си съдържа и изчерпателна регламентация на отговорността на представителя спрямо представлявания за действия извън или в нарушение на пълномощието, поради което и всички действия извън или в нарушение на представителната власт могат да бъдат предявени като форма на гражданска отговорност между страните по упълномощителната сделка.

На следващо място и във връзка с твърдението за незнание за състоянието на дружеството, поради по-късното подаване на ГФО следствие от действието на ЗМДВИП /съответно през м.септември 2020г. по отношение на 2019г./ следва да се отбележи, че ЗМДВИП е обнародван в ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г. и е в сила от 13.03.2020 г. Успоредно с това годишните финансови отчети се съставят в срок до 31 декември за отчетния период/виж чл.27 от ЗСч/. Т.е. към края на 2019г. управителят вече носи отговорност за знание на съдържащите се в ГФО обстоятелства, тъй като към тази дата ГФО е следвало да бъде изготвен/арг. чл.16 ал.1 т.4 вр. чл.27 от ЗСч/. Последвалото удължаване на срока има отношение единствено към подаване на съответният ГФО, но по никакъв начин не изключва отговорността за знание на

съдържащите се в ГФО обстоятелства, а оттам и за състоянието на дружеството.

Като продължение, съдът приема за безспорно установен и факта, че посредством прехвърляне на дружествени дялове, придружено с неупражнен контрол, равнозначен на незаинтересованост от заплащане на насрещната цена, дружеството, по силата на волята на своят управител, формално е отразило и фактурирало една поначало възмездна сделка, която по силата на бездействието на т.нар. кредитор се трансформира фактически в безвъзмездна. Т.е. извършеното позоваване от жалбоподателя на възмездният характер на сделката и липсата на изтекла погасителна давност, прочетени с действията на управителя на дружеството налага еднозначният извод за формална възмездност, зад която стои скрито целена безвъзмездност.

По своята същност погасителната давност се определя като бездействие през определен времеви период равнозначно на загуба на интерес от събиране на вземането. Като след изтичане на определен срок на незаинтересованост се погасява възможността за предявяване и събиране на вземането. С което законодателят приема, че незаинтересованост става окончателна, тъй като принципът на правната сигурност не допуска безкраен период на висящност на отношенията/както в граждански, така и в административно-правен аспект/. При липса на конкретна договорка в обратния смисъл между страните по осъщественото прехвърляне на дялове и в контекста на чл.19 ал.2 от ДОПК следва да се приеме, че загубата на интерес се презюмира още от момента за изискуемост на насрещното задължение и продължава до момента на предприемане на действия по събиране на вземането. Видно от данните по делото и до днес такива действия не са предприети. В този смисъл дори временната незаинтересованост от събиране на вземанията поначало води до поставяне на дружеството в ситуация на затруднено обслужване на задълженията му. Именно възмездният характер на една сделка е този който очертава и двете страни като облагодетелствани, имащи реален интерес от осъществяването и. Демонстрирането на липса на подобен интерес от едната страна разкрива и очевидно безвъзмездният и характер. Смисълът на понятието „безвъзмездно“, вложен от законодателя в хипотезата на чл.19 ал.2 т.1 от ДОПК обхваща както юридическата дефиниция на възмездност, така и симулативно възмездните сделки, като иск за разкриване на симулация в тази хипотеза не е необходим, доколкото именно страната позоваваща се на възмездния характер на сделката следва да го установи и докаже. Липсата на насрещно плащане, както и липсата на действия от страна на кредитора по посочената сделка за предявяване, установяване и събиране на своето изискуемо вземане ясно и недвусмислено разкриват нейният симулативен характер. В този смисъл напълно ирелевантна за изхода от спора е преценката явява дали действията във връзката с продажба на дружествени ДМА представляват скрито разпределение на печалбата или дивидент, тъй като същите несъмнено представляват безвъзмездно отчуждаване на имущество.

И този извод следва да съотнесе пряко и към установеното отчуждаване на имущество, чрез продажба на ДМА между „ПРИТАКАР“ ЕООД и „4040 Т.“ ЕООД. Тук следва да се посочи, че обстоятелството дали двете дружества се явяват свързани лица, всъщност е напълно ирелевантно доколкото е налице скрита безвъзмездност на сделката, насочена към несъбиране на сумите по прехвърляне на дялове. Кое то обстоятелство съдът съотнася не толкова към хипотезата на §1, т. 5, б. „а“ от ДР на

ЗКПО, а пряко към изискването на чл.19 ал.2 т.1 ДОПК, а именно – безвъзмездно отчуждаване на имущество на предприятието.

Като продължение и доколкото публичните задължения по характера на своята изискуемост биват ежемесечни, полугодишни и ежегодни /в зависимост от съответният вид задължение, но не повече от едногодишен/, а общата погасителна давност на вземанията по гражданските сделки е 5годишна, то изцяло в преценката на дружеството е дали да бездейства във връзка със събиране на своите граждански вземания, стига да може да обслужва публичните си задължения. При изпадане в подобна невъзможност бездействието в гражданско-правен смисъл се трансформира в безвъзмездност съобразно хипотезата на чл.19 ал.2 т.1 ДОПК и влече със себе си съответните последици, предмет именно на настоящето производство.

С оглед изрично посоченото от органите по приходите наличие на скрито разпределение на печалба или дивидент следва да се посочи:

Безспорно установено е, че парични средства от въпросната продажба на ДМА не са постъпвали. В този смисъл дори да е имало действително плащане от страна на „4040 Т.“ ЕООД, чийто управител и собственик на капитала е синът на ревизираното лице, то тези парични средства от страна управителят на „ПРИНТАКАР“ ЕООД не са внесени в касата на дружеството, като крайното салдо по сметка 501 Каса в левове към 31.12.2021 г. е в размер на 160,52 лв., а видно от хронологичния регистър на същата, не са осчетоводявани постъпилите суми на 14.12.2021 г., както и извършени разходи на и след тази дата. Правилно органите по приходите са приели, че същият извод се потвърждава и от представената аналитична оборотна ведомост за синтетична сметка 411 „Клиенти“ е подсметка на „4040 Т.“ ЕООД за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г., в която голяма част от издадените фактури към този клиент са неразплатени. Крайното салдо по сметката е незаплатени задължения към „П.“ ЕООД в размер на 101 570,58 лв.

По отношение на установените липси общо в размер на 320 512,64 лв. - напуснали патримониума на предприятието парични средства, които освен това не са документално обосновани е надлежното издаване на първичен счетоводен документ, представляващата „ПРИНТАКАР“ ЕООД не ангажира доказателства, че процесната сумата е използвана за плащане на разходи или задължения, свързани е осъществяваната от дружеството стопанска дейност. Предвид изложеното, правилно органите по приходите са заключили, че се касае за скрито разпределение на печалбата, тъй като не е доказано, че липсващите суми са свързана с осъществяваната от юридическото лице стопанска дейност.

Следва да се отбележи, че при добросъвестност в поведението на управителя на „ПРИНТАКАР“ ЕООД не би имало пречка декларираните от дружеството задължения за данъци и осигурителни вноски общо в размер на 123 222,87 лв. да бъдат погасени чрез използването парични средства на дружеството, включително и с натрупаните до момента лихви за забава. Според твърденията на ревизираното лице в касата на дружеството само от плащанията, отчетени чрез ЕКАФП на 14.12.2021 г., резултат на продадените активи на „4040 Т.“ ЕООД, са постъпили суми в размер на 146 901,86 лв. Г-жа С. е подписвала документи, счетоводна и финансова документация и в този

смисъл е разполагала с пълна информация за имущественото състояние на дружеството, знаела е за съществуващите изискуеми и непогасени задължения на „ПРИНТАКАР” ЕООД. Поради това същата е можела спокойно да предприеме действия за погасяване на задълженията с наличните по каса средства. От същността на фигурата на съобразно чл.141 ал.1 и ал.2 от ТЗ следва, че именно той разполага с пълна информация за имущественото му състояние и в този смисъл знанието на управителя за всички горепосочени обстоятелства представлява представлява оборима,но необорена от жалбоподателката презумпция.

В същото време, правилно ревизиращият екип е отбелязал, че за периодите на формиране на процесите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, дружеството постоянно е декларирало положителни финансови резултати и значително нарастване на неразпределената печалба, като за 2019г. печалбата е 26 472,83 лв., за 2020 г. - 8 947,66 лв.,а за 2021 г. - 374 501,81 лв. И на тази база е изчислено, че неразпределената печалба от предходни години за 2019 г. е 38 061,65 лв., за 2020 г. е 64 534,48 лв.,а за 2021 г. е 73 482,14 лв., след разпределен дивидент, деклариран с подадена декларация.

Правилно е прието още, че поведението на управителя изразяващо се в невнасяне на декларираните резултати по СД по ЗДДС след м. 10.2019 г., задълженията за корпоративен данък от 2019 г. до 2020 г., за данък върху доходите и осигурителни вноски след 2019 г.,анализирано на фона на направените разходи за лични нужди на управителя, както и липсата на внесени,но реализирани средства от продажба на имущество не може да се приеме за добросъвестен акт както по отношение на дружествените работи, така и по отношение на фиска. В следствие от това - от една страна дружеството е поставено в положение на липса на капитализация за осъществяване на обичайната му дейност, а от друга са ограничени възможностите му за изпълнение на публичните си задължения. В този смисъл и разходването на средства от сметката на дружеството без документална обоснованост и без установена връзка с дейността на дружеството следва да се квалифицира като скрито разпределение на печалбата. Всъщност и в най-общ смисъл като такава следва да се квалифицира всяко действие по изваждане на суми от патримонуима на дружеството и насочването им към несвързани с дейността му разходи/ с изключение на дължимите дивиденди и допустимите заеми/.

На тази база следва да се приеме и за установено наличието на причинно-следствената връзка между недобросъвестното плащане на парични средства от имуществото на „ПРИНТАКАР” ЕООД и несъбираемостта на задълженията съобразно изискването на чл.19 ал.2 ДОПК.

Следва ясно да се посочи,че жалбоподателят не оспорва размера на задълженията на юридическото лице,като същите надлежно определени в РА съдът приема за несъмнени. Така и в заключение следва да се посочи,че при определяне размера на задължението ревизиращите органи са съобразили разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ДОПК и по хронологичен ред от справката е определил задължението на управителя.

В заключение следва да се добави още,че в рамките на производството по оспорване

на РА по административен акт е постановено решение от началник отдел „обжалване“ в дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, който се явява компетентен на постанови процесното решение с оглед Заповед № ЗЦУ-ОПР-53/01.12.2022г. на изпълнителния директор на НАП и приложена Заповед № 4189/05.04.2023г. за разрешен отпуск на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

С оглед всичко гореизложено съдът приема, че процесният РА е правилен и законосъобразен, в съответствие с чл.160 ал.2 ДОПК. Поради това основателна се явява и претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което в хипотезата на чл. 161 ал.1 изр.трето от ДОПК следва да бъде определено в размер на 10 466лв. на основание чл.8 ал.1 вр. чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, образувано като нормативно определен сбор от сумата 8650/до размера от 100 000/ плюс сумата от 1816лв./за горницата над 100 000 до достигане на материалния интерес на спора от 145 420лв/.

С оглед изложеното и на основание чл. 160 ал.1 предл трето от ДОПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. С. срещу РА № Р-2222102001726-091-001/30.01.2023г. издаден от Д. И. – началник сектор ревизии при ТД на НАП – П., в качеството му на орган, възложил ревизията и Д. С. – главен инспектор по приходите – главен инспектор по приходите в ТД на НАП - П., потвърден с потвърден с Решение № 481 от 18.04.2023г. на директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Н. А. С., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], вх.А,ет.1,ап.2 да заплати на Национална агенция по приходите сумата от 10 466/десет хиляди четиристотин шестдесет и шест/лева съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: